

- 2) Czy art. 2, art. 6 ust. 1 i 3 oraz art. 19 ust. 1 drugi akapit TUE w związku z art. 47 KPP i z art. 267 TFUE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one stosowaniu przepisów prawa krajowego, takich jak art. 29 § 2 i 3, art. 26 § 3 i art. 72 § 1, 2 i 3 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (jednolity tekst: Dz. U. z 2021 r., poz. 154), w zakresie, w jakim zakazują one, pod rygorem sankcji dyscyplinarnej w postaci usunięcia z urzędu, ustalania lub oceny przez Sąd Najwyższy zgodności z prawem powołania sędziego lub wynikającego z tego powołania uprawnienia do wykonywania zadań z zakresu wymiaru sprawiedliwości oraz merytorycznej oceny wniosków o wyłączenie sędziego opartych na tych podstawach, przy założeniu, że zakaz ten miałby być uzasadniony przez wzgląd na respektowanie przez Unię tożsamości konstytucyjnej państw członkowskich?
- 3) Czy art. 2 oraz art. 4 ust. 2 i 3 w związku z art. 19 TUE i art. 267 TFUE należy interpretować w ten sposób, że przeszkody do oceny niezależności i niezawisłości sądu oraz badania, czy sąd został ustanowiony ustawą w rozumieniu prawa Unii Europejskiej nie może stanowić wyrok sądu konstytucyjnego państwa członkowskiego (Trybunału Konstytucyjnego), w którym stwierdzono niezgodność z Konstytucją Rzeczypospolitej P[ol]skiej orzeczenia sądu krajowego ostatniej instancji (Sądu Najwyższego), mając dodatkowo na względzie, że orzeczenie Sądu Najwyższego zmierzało do realizacji wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, [że] przepisy Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i obowiązujące ustawy (przepisy prawa krajowego) nie przyznają sądowi konstytucyjnemu (Trybunałowi Konstytucyjnemu) kompetencji do kontroli orzeczeń sądowych, w tym uchwał rozstrzygających rozbieżności w wykładni przepisów prawa podejmowanych na podstawie art. 83 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (jednolity tekst: Dz. U. z 2021 r., poz. 154), a ponadto, że Trybunał Konstytucyjny, ze względu na obecny sposób jego ukształtowania, nie był sądem ustanowionym ustawą w rozumieniu art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (Dz. U. z 1993 r., Nr 61, poz. 284 ze zm.)?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Berlin (Niemcy)
w dniu 24 października 2022 r. – Postępowanie karne przeciwko M.N.**

(Sprawa C-670/22)

(2023/C 35/37)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Berlin

Strona w postępowaniu głównym

M.N.

Pytania prejudycjalne

- 1) W przedmiocie wykładni kryterium „organu wydającego” zgodnie z art. 6 ust. 1 w zw. z art. 2 lit. c) dyrektywy 2014/41⁽¹⁾
- a) Czy europejski nakaz dochodzeniowy (zwany dalej „END”) musi być wydany przez sędziego w celu uzyskania materiału dowodowego znajdującego się już w państwie wykonującym (tutaj: Francja), jeżeli zgodnie z prawem państwa wydającego (tutaj: Niemcy) w podobnej sprawie krajowej gromadzenie materiału dowodowego będące podstawą [tego uzyskania] powinno być zostać zarządzone przez sędziego?
- b) Czy jest tak, alternatywnie, przynajmniej wtedy, gdy państwo wykonujące przeprowadziło na terytorium państwa wydającego czynności będące podstawą [tego uzyskania] w celu udostępnienia następnie zebranych danych zainteresowanym tymi danymi organom dochodzeniowym w państwie wydającym do celów postępowania karnego?

- c) Czy END w celu uzyskania materiału dowodowego zawsze musi być wydany przez sędziego (lub niezależny organ nieprowadzący dochodzenia karnego) niezależnie od krajowych przepisów państwa wydającego dotyczących właściwości, jeżeli operacja dotyczy poważnej ingerencji w prawa podstawowe wysokiej rangi?
- 2) W przedmiocie wykładni art. 6 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2014/41
- a) Czy art. 6 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2014/41 stoi na przeszkodzie wydaniu END w celu przekazania danych z nadzoru telekomunikacji już istniejących w państwie wykonującym (Francja) – w szczególności danych o ruchu i danych o lokalizacji, a także nagrań treści komunikatów – jeżeli nadzór wykonywany przez państwo wykonujące rozszerzył się na wszystkich użytkowników połączenia usługi łączności, w ramach END żąda się przekazania danych dotyczących wszystkich połączeń wykorzystywanych na terytorium państwa wydającego, oraz ani w momencie zarządzania i wykonywania środka nadzoru ani w momencie wydawania END nie istniały konkretne poszlaki przemawiające za popełnieniem przez tych indywidualnych użytkowników poważnych przestępstw?
- b) Czy art. 6 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2014/41 stoi na przeszkodzie takiemu END, jeżeli integralność danych zgromadzonych w wyniku zastosowania środka nadzoru nie może zostać zweryfikowana przez organy w państwie wykonującym ze względu na szeroki wymóg zachowania tajemnicy?
- 3) W przedmiocie wykładni art. 6 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2014/41
- a) Czy art. 6 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2014/41 stoi na przeszkodzie END mającemu na celu przekazanie danych telekomunikacyjnych już istniejących w państwie wykonującym (Francja), jeżeli środek inwigilacji państwa wykonującego będący podstawą gromadzenia danych byłby niedopuszczalny na mocy prawa państwa wykonującego (Niemcy) w podobnej sprawie krajowej?
- b) Posiłkowo: czy jest tak w każdym razie wtedy, gdy państwo wykonujące przeprowadziło inwigilację na terytorium państwa wydającego i w jego interesie?
- 4) W przedmiocie wykładni art. 31 ust. 1 i ust. 3 dyrektywy 2014/41
- a) Czy środek związany z infiltracją urzędów końcowych mający na celu gromadzenie danych o ruchu, lokalizacji i komunikacji z usługi łączności internetowej stanowi przechwytywanie przekazów telekomunikacyjnych w rozumieniu art. 31 dyrektywy 2014/41?
- b) Czy powiadomienie na podstawie art. 31 ust. 1 dyrektywy 2014/41 zawsze musi być skierowane do sędziego, czy też jest tak przynajmniej wtedy, gdy środek planowany przez państwo przechwytyjące (Francja) mógłby zostać zarządzony tylko przez sędziego na mocy prawa państwa powiadomionego (Niemcy) w podobnej sprawie krajowej?
- c) O ile art. 31 dyrektywy 2014/41 służy również indywidualnej ochronie użytkowników usług telekomunikacyjnych, których dotyczy środek, czy obejmuje on również wykorzystanie danych dla celów postępowania karnego w państwie powiadomionym (Niemcy) i w stosownym przypadku, o ile ma to zastosowanie, cel ten jest równoważny z kolejnym celem, jakim jest ochrona suwerenności powiadomionego państwa członkowskiego?
- 5) Skutki prawne uzyskania dowodów w sposób sprzeczny z prawem Unii
- a) Czy w przypadku uzyskania dowodów na podstawie END niezgodnego z prawem Unii zakaz wykorzystania dowodu może wynikać bezpośrednio z unijnej zasady skuteczności?
- b) Czy w przypadku uzyskania dowodów na podstawie END niezgodnego z prawem Unii unijna zasada równoważności prowadzi do zakazu wykorzystania dowodu, jeżeli środek, na podstawie którego uzyskano dowód w państwie wykonującym, nie mógłby zostać zarządzony w podobnej sprawie krajowej w państwie wydającym, a dowody uzyskane za pomocą takiego niezgodnego z prawem środka krajowego nie byłyby możliwe do wykorzystania zgodnie z prawem państwa wydającego?

- c) Czy jest sprzeczna z prawem Unii, a w szczególności z zasadą skuteczności sytuacja, w której wykorzystanie w postępowaniu karnym materiału dowodowego, którego uzyskanie było sprzeczne z prawem Unii właśnie ze względu na brak podejrzenia popełnienia przestępstwa, jest uzasadniane w ramach wyważenia interesów wagą przestępstw, które po raz pierwszy stały się znane w wyniku oceny materiału dowodowego?
- d) Posiłkowo: czy z prawa Unii, a w szczególności z zasady skuteczności, wynika, że naruszenia prawa Unii w trakcie uzyskiwania materiału dowodowego w ramach krajowego postępowania karnego nie mogą pozostać całkowicie bez konsekwencji również w przypadku poważnych przestępstw, i w związku z tym muszą być brane pod uwagę na korzyść oskarżonego przynajmniej na etapie oceny dowodów lub wymierzania kary?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2014/41/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie europejskiego nakazu dochodzeniowego w sprawach karnych (Dz.U. 2014, L 130, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy Katowice –
Wschód w Katowicach (Polska) w dniu 2 listopada 2022 r. – Przedsiębiorstwo Produkcyjno –
Handlowo – Usługowe A. przeciwko P. S.A.**

(Sprawa C-677/22)

(2023/C 35/38)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Rejonowy Katowice – Wschód w Katowicach

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Przedsiębiorstwo Produkcyjno – Handlowo – Usługowe A.

Strona pozwana: P. S.A.

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 3 ust. 5 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/7/UE z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych (wersja przekształcona) (¹) należy interpretować w ten sposób, że wyraźne ustalenie przez przedsiębiorców terminu płatności przekraczającego 60 dni dotyczyć może jedynie umów, w których postanowienia umowne nie są kształtowane wyłącznie przez jedną ze stron umowy?

(¹) Dz. Urz. 2011, L. 48, s.1

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy dla
Krakowa – Podgórze w Krakowie (Polska) w dniu 3 listopada 2022 r. – Profi Credit Polska
S.A. przeciwko G.N.**

(Sprawa C-678/22)

(2023/C 35/39)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Rejonowy dla Krakowa – Podgórze w Krakowie

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Profi Credit Polska S.A.

Strona pozwana: G.N.